Vossio proprio.
F.C. 1634.
assignavi
200. flor.

Vir Ampl[issi]me ac doctiss[ime].

Coeperam in Barlaeo desiderare, quam nunquam sibi defuit, nec amicis; diligentiam. cum, ecce, quod ad me responsum dederas, promtè velociter et festivum, quo suavissimi viri nos. At, quinta post die affertur, amica manu, quas inter tabellarias tu tibi dictissimas experimur. Sed, igitur quod rogabas, dedi; cuiusmodi aurei pontulis mox capiendis: et tibi diem ultimum nomen solvo. Invitavianimi, Ece ante arma primum; mox sub negotiorum civilium nova mole, quam Dux Princeps ostendere domi solet, dormivi, tantum non lethaeo somno. tardius, nec dissimulo, à me suscitatum, quod cogitandum simul de Dionysio esset; cuius tam amara mihi recordatio. At, quam apud posteritatem omnem meruit stupenda laudi. Ergo et calamum tibi indibo, et à plaga manum, cui sanandae par es, tu doctiss[ime] Vossi, non nos de plebe; qui in simili naufragio desperandi expertimus ab arce illa sapientiae ac doctrinae quam sublimi insides, quod malevi infelicibus unici et absoluti portis. Sic debitorem tibi delego; tandem ipse nomen, ut jam dicebam, et, verbo, malum: Amicus interim, non de spernendis, si fidem spectas, et amoris probè simul collocati pertinaciam. Talis à te amari, quodam quasi jure meo postulo. caetera indignus, quod Barlaeus novit, qui me in cutes, et annos plusculos, Ece jam insertae atque infestae amicitiae meae saxum solvit. desino apud quem incepi, et salutem jucundissimo Philosopho dicas rogo, dum per eundem meam liceat ut et ipsi olim aliquid reponam.
Vale, Vir magne; et pusillum istud aliquid ei dedignaris, quod non vere equidem, cum tibi collega tuo consolare. qui in Aula expertus novit, quam vili virtus sit, et eruditio. Scribo Hagae, quam diutissime et sic potius tamen, quam ut vacuus à me discederet [illegible] aut solis nominis [illegible] necessi consuetudinem, quod invidere jam possitis, mutes quoque. Non
F.C. CIƆIƆCXXXIIII.